

ZAPIS NA BREZOVOJ KORI

U mirisu cvijeća, u tišini breza,
kao bijeli ljiljan u pjeni od zlata
živjela je ovdje našička princeza,
obasjana maštom i svjetlom sonata.

I pošla je stazom do zvijezda, do sunca,
u snu kratkom što se samo jednom sniva,
kao slap što pada s visoka vrhunca
i što, padajući, sve sjajniji biva.

Kao sjajna zvijezda što najljepše sija
dok u ponor tamni sa visina pada,
u čarobnom svijetu svojih simfonija
živjela je naglo... i umrla mlada...

U šapatu vjetra, u šumoru breza,
svijaju se nježno dvije bijele ruke,
dok, sasvim polako slavonska princeza
prelazi u glazbu, u svjetlost i zvuke.

Ovu tužnu priču o nesretnoj Dori
nosio je vjetar kroz slavonske ravni
i ostade zapis na brezovoj kori
kao vječni spomen, kao spomen davni...

Anto Gardaš